

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Прев 349/2017
07.12.2017.године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: др Драгише Б. Слијепчевића, председника већа, Бранка Станића и Звездане Лутовац, чланова већа, у привредном спору по тужби тужиоца „АА“ из, кога заступа пуномоћник Владимир Зец, адвокат из ..., против тужених „ББ“ из ... у ликвидацији, кога у ревизијском поступку заступа пуномоћник Ђура Угљешин, адвокат из ..., туженог ВВ из ... и ГГ из ..., које заступа пуномоћник Горан Вељовић, адвокат из ..., ради утврђења, вредност предмета спора 60.756.951,00 динар, одлучујући о ревизији првотуженог изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж бр.5632/15 од 14.06.2017.године, у седници већа одржаној дана 07.12.2017.године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог „ББ“ из ... у ликвидацији изјављена против пресуде Привредног апелационог суда Пж бр.5632/15 од 14.06.2017.године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова одговора на ревизију.

Образложење

Побијаном пресудом Привредног апелационог суда Пж бр.5632/15 од 14.06.2017.године, одбијена је жалба тужених и потврђена је првостепена пресуда Привредног суда у Панчеву П бр. 24/2015 од 16.06.2015.године у ставовима првом и трећем изреке, којима је усвојен тужбени захтев и утврђена ништавост уговора о преносу удела закљученог између првотуженог, као преносиоца и друго и трећетужене, као стицалаца удела, овереног у Основном суду у Панчеву, Судска јединица Алибунар дана 21.07.2011.године под Ов бр. ... и Анекса уговора о преносу удела овереног под Ов.бр. ... од 10.02.2012.године у Основном суду у Панчеву и обавезан тужени да тужиоцу накнади парничне трошкове. Одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне другостепене пресуде, у наведеном делу којим је одбијена жалба тужених, првотужени је преко пуномоћника из реда адвоката

изјавио благовремену и дозвољену ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужилац је поднео одговор на ревизију. Предложио је одбијање ревизије као неосноване и обавезивање првотуженог да тужиоцу надокнади трошкове за састав одговора на ревизију по АТ и за таксу на одговор по одмерању суда.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у границама прописаним одредбом члана 408. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 55/14) и одлучио да ревизија првотуженог није основана.

Побијана пресуда није захваћена битном повредом одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју се у ревизијском поступку пази по службеној дужности. Ревизијом првотуженог конкретно се не указује, нити се ревидент позива на законску одредбу на којој заснива тврдњу о учињеним битним повредама, које би у смислу члана 407. ЗПП могле бити разлог за изјављивање ревизије.

Према утврђеном чињеничном стању, Уговором о преносу удела овереном код суда 21.07.2011.године уговорне стране су констатовале да неновчани капитал првотуженог чини земљиште уписано у листу непокретности ... и објекти са обимом удела од 1/5. На дан закључења уговора то представља противвредност 409.268 евра у динарској противвредности. Истим уговором првотужени је на друготуженог, који је у то време био законски заступник првотуженог, пренео удео од 67,45% неновчаног капитала, а на трећетужену удео од 31,47% неновчаног капитала. Уговорним одредбама члана 4. и 6. предвиђен је упис удела друго и трећетужених у књигу задругара, као и укњижба приватне својине код РГЗ Службе за катастар непокретности На основу наведених уговорних одредби 07.03.2012.године Служба за катастар непокретности је извршила упис туженог другог реда на 2/15 идеалног сувласничког дела непокретности, а тужене трећег реда на 1/15. Дана 15.07.2011.године код Агенције за привредне регистре извршена је промена вредности основног капитала друго и трећетужених, као оснивача. Анексом уговора од 10.02.2012.године уговорено је да даном закључења уговора преносилац преноси без накнаде удео на непокретности на друготуженог у висини 2/3 што износи 2/15 сувласничког удела и на трећетужену у висини 1/3 што износи 1/15 сувласничког удела. Преносилац је стицаоцима дао безусловну дозволу за укњижбу у поседовном листу код Регистра за катастар непокретности. Анексом 1 уговора од 13.04.2012.године из основног уговора и претходног анекса избрисана је реч „удела“ и додата реч „дела“. Избрисане су и речи „без накнаде“ и додате речи „уз накнаду од 34.210.020,00 динара у компензацији за неизмирене обавезе по основу откупљених производа од 1999.године до 2008.године“. Првотужени је на седници Скупштине од 21.04.2012.године одобрио измене основног уговора и претходног анекса извршене Анексом 1 уговора.

Код овако утврђених чињеница нижестепени судови су усвојили тужбени захтев у делу за утврђење ништавости уговора о преносу удела са анексом од 10.02.2012.године. Тако је одлучено на темељу одредби члана 34, 49, 52. и 54. Закона о задругама важећег у време закључења уговора, као и одредбе члана 61, 62, 65. и 66. Закона о привредним друштвима, на које упућује члан 62. Закона о задругама. Применом наведених законских одредби нижестепени судови су закључили да је предметни Уговор са Анексом ништав сагласно члану 103. ЗОО.

Ревизијом првотуженог се указује да ништавошћу није обухваћен и Анекс 1 уговора из разлога што се тим Анексом исказује права воља уговорних страна и теретност спорног уговорног односа. Без оцене и сагледавања правног учинка Анекса 1 уговора суд није могао извести правилан закључак о природи уговорног односа између тужених. Главни уговор и оба анекса представљају јединствену целину којом се заједно дефинише правни однос парничних странака. Анекс 1 уговора је закључен уз сагласност скупштине првотуженог од 21.04.2012.године. Тиме се негира став нижестепених судова да је спорни уговорни однос реализован без сагласности скупштине првотужене. Стога је суд морао оценити све закључене уговоре и тако утврдити праву вољу уговорних страна, а то није учинио. Суштина анекса 1 уговора је исправљање нестручних формулација у главном уговору и анексу о преносу удела без накнаде, уз јасну констатацију да се ради о преносу права на непокретности уз накнаду у висини неизмирених обавеза првотуженог према друго и трећетуженом за испоручене пољопривредне производе.

Изнети ревизијски наводи нису основани.

Правно је утемељен став нижестепених судова да су Уговор и Анекс уговора ништави правни послови. Ти уговори су закључени као бестеретан правни посао у циљу погодновања личним интересима друготуженог и трећетужене. Закључење ових уговора је реализовано од стране туженог другог реда као законског заступника туженог првог реда. Пренос удела је извршен на њега и његову супругу као повезано лице. У тој ситуацији радило се о сукобу интереса, из члана 65. став 1. и 2. Закона о привредним друштвима у вези са чланом 62. Закона о задругама. Због тога је друготужени морао имати одобрење скупштине за закључење спорног основног Уговора и Анекса. Неосновано се ревидент позива на одобрење тих послова учињено након закључења Анекса 1 уговора дато 21.04.2012.године. Ово са разлога што закључење спорних уговора од стране туженог другог реда није било условљено сагласношћу туженог првог реда по општим правилима задруге. Напротив, ради се о закључењу уговора који су због постојања сукоба интереса закључени противно одредбама члана 65. Закона о привредним друштвима. Па је зато за њихово закључење била потребна претходна сагласност скупштине прописана одредбом члана 66. Закона о привредним друштвима. Стога је и ревизијско позивање на одредбу члана 55. став 1. ЗОО без утицаја на правилност побијане одлуке.

Спорним уговорима је повређена и одредба члана 52. Закона о облигационим односима која је императивног карактера. Наиме, спорним уговором и његовим анексом је извршено отуђење удела тужене првог реда без накнаде. Доцније закључени Анекс 1 уговора није од утицаја јер је исти закључен дана 21.04.2012.године. У то време су спорни уговори и у целости били извршени, јер је упис удела тужених код АПР и уписа права својине у Катастру непокретности био спроведен. Анексом 1 уговора нису поништена правна дејства претходно реализованог уговора и анекса, већ су само извршене корекције истих по питању накнадно успостављене обавезе измиривања дуга првотужене према друго и трећетуженима. За конституисање такве обавезе нису пружени одговарајући докази о постојању, висини и доспелости дуга тужене првог реда према туженима другог и трећег реда.

Стога је правилно становиште другостепеног суда да гола констатација у Анексу 1 уговора о преносу уз накнаду од 34.210.000,00 динара, не представља валидан доказ да је пренос удела извршен уз накнаду.

На основу изложеног Врховни касациони суд је применом члана 414. ЗПП одбио ревизију туженог као неосновану.

На основу овлашћења из члана 165. ЗПП, одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова одговора на ревизију јер се не ради о трошковима потребним ради вођења парнице у смислу члана 154. ЗПП, нити је тужилац трошкове определио сагласно члану 163. став 2. и 3. ЗПП.

**Председник већа-судија
др Драгиша Б. Слијепчевић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић